

I, si no em deixen viure, què cony escric?

Per primer cop, després de tres mesos, m'enfronto a un full en blanc.
Em rebel·lo a la falta d'inspiració que m'ha nuvolat la ment tots aquests dies.
Frustrada amb la vida.

"No em deixen viure! I, si no em deixen viure, què cony escric?"
Aquesta pregunta em turmentava cada nit quan veia de reüll l'esborrany del qual, algun dia, espero, serà un llibre.

Bé, menteixo.
Sí que hi ha coses sobre les quals podria escriure.
I, és que, aquests dies, he après alguna cosa.

He après que la rutina em fa sentir bé.
Que fer el llit m'omple d'energia de bon matí.
Que després de molts dies fent exercici necessito descansar.
I que, els caps de setmana, em ve de gust el dolç.

He après que la migdiada se'm fa més llarga quan entro al llit i que quan plou se m'allarga el dia.

He descobert que les coses que posposava per "falta de temps", les posposava per manca de ganes.

També podria parlar dels balcons. Aquells grans oblidats i que ara semblen els braços de qualsevol príncep blau.
O de la primavera, que ens ha pillat desprevinguts comprant mascaretes.
O del difícil que és escriure tenint les famílies rodant per casa.
O del poc que rima tot el que hem viscut aquests dies.

Potser, algun dia, escriuré un llibre.
Pot ser que mai no escrigui una sola paraula sobre el confinament.
Però no passa res, i aquesta és una de les grans troballes que he fet aquests dies.

Avui, tranquil·la, des del balcó, torno a guardar el full i llegeixo.

Aïda Fontova Donaire

648 120 130